

befale dem til det høje Tings Vedtagelse. Denne Enighed er imidlertid fremkommen ved, at enkelte af Udvalgets Medlemmer, der baade af principielle og af rent individuelle Grunde nærede andre Anskuelser om denne Sags Ordning, under Udvalgets Forhandlinger kom til Kundskab om, at de af dem nærede Ønsker ikke vilde kunne finde en saadan Tilslutning inden for Udvalget, at der kunde være nogen synderlig Udsigt til at faa dem gennemførte i Tinget. Deraf vilde saa Følgen blive, at man maatte blive staaende ved den nu bestaaende Tilstand, en Ordning, der fra mange, om ikke fra alle Sider, er funden lidet anerkendelsesværdig. — Jeg tror, det er et meget mildt Udtryk at betegne den Ordning, vi nu have, med at sige, at vi have et Utal af Kommissariater. Man har derfor, paa en Undtagelse nær, opnaaet denne fuldstændige Enighed i Udvalget, og efter hvad vi nu nylig have hørt fra den højtærede Trafikminister, er der ogsaa opnaaet Enighed med ham. Det er saaledes gennem et Kompromis, at denne Enighed er bleven opnaaet, og det gaar vel her som næsten altid, at Kompromis'er sjælden ere Idealet. Det er efter min Formening heller ikke Tilfældet her, men Udvalgets Flertalsforslag have dog den Fordel, at de ikke give sig ud for mere, end de ere, nemlig kun et alvorligt Forsøg paa at indskrænke det overordentlige Tal af Kommissariater, vi hidtil have været velsignede med — det er endogsaa en ret betydelig Indskrænkning. De ere dernæst et Forsøg paa gennem nogle faa Aars Erfaring og Praksis at høste Kundskab om, hvorledes en endelig og rationel Ordning bør være. Jeg tror, at de fleste ville være enige med mig, naar jeg siger, at herigennem er der formentlig gjort et Skridt, om end vel et forsigtigt Skridt, i den rigtige Retning. Jeg tror, at det vil kunne fremhæves som en af Fordelene ved Flertallets Forslag, at der derigennem sker en lempeligere Overgang til en saadan rationel endelig Ordning, end der vilde være sket, hvis f. Eks. jeg havde faaet mine principielle Ønsker gennemførte. Det er en Ordning, der er rent midlertidig, men aabner Adgang til, naar man har indvundet de tilstrækkelige Erfaringer, at faa en saadan Ordning, som efter disse

Erfaringer vil vise sig at være hensigtsmæssig og tjenlig. Jeg vil haabe, at vi komme til en saadan Ordning senest inden den 1. April 1910, idet jeg ikke ganske kan tiltræde, hvad den højtærede Trafikminister nylig udtalte — jeg tror at kunne sige imod hvad der har været en stilltende Forudsætning for Udvalgsflertallets Forslag —, at dette Tidspunkt behøver man ikke at holde sig til, hvorimod han sætter et andet, nemlig det, at Ændringen skulde komme, naar man fandt, der var Brug derfor. Det er for mig en temmelig ubestemt Angivelse af det Tidspunkt, da det skulde ske. Jeg tror — og Udvalgets ærede Ordfører vil vist give mig Ret deri — at det i Grunden har været en Forudsætning, at det rette Tidspunkt vilde komme, naar vi naaede 1910, og ikke det ubestemte, naar man maaske fandt, at nu trængte man til det. Men naar den Tid kommer, det være sig enten den 1ste April 1910 eller, naar den høje Regering maatte finde det nødvendigt, vil jeg i alt Fald haabe, at det bliver en Ordning, der maa blive billigere end hidtil og billigere, end der nu foreslaas af Udvalget, og fremfor alt, at Statens Tilsyn maa blive et saadant, at der ikke mere end højst nødvendigt gribes ind i private Baners berettigede og naturlige Selvstændighed.

Endnu maatte det maaske være mig tilladt at sige et Par Ord i Anledning af det meget ærede Mindretals (Juil-Rysenstens) Udtalelser dels i Dag, dels og hovedsagelig i hans Mindretalsbetænkning. Jeg kan saa godt forstaa det meget ærede Medlems Stilling til den Sag, navnlig paa et enkelt Punkt, og jeg kan endog delvis sympatisere med den, hvad jeg allerede ved denne Sags første Behandling har udtalt. Jeg finder i og for sig ligesom han intet taltalende i at berøve Folk en vis Indtægt, som de hidtil have haft, og som de maaske med nogen Føje have troet vilde vedvare. Men det gaar jo her som saa ofte, at Hensynet til Sagen staar over Hensynet til Personerne, og naar de to Hensyn kollidere med hinanden, saa er det vistnok forsvarligt at lade Hensynet til Sagen være det overvejende og det afgørende. I alt Fald har det til Trods for min Sympati for de paagældende Personer været dette Hensyn, der for mig har været det af-